

Zalán Tibor blogja

Részlet a blogból

[...]

(szombat, 2010. június 5.)

Régi könyvheti emlék – mert most éppen könyvhét van. Amikor megérkezem a térre, a nevemmel jelölt asztalnál egy nagyseggű kopasz költő ül, kimondottan a helyemen, épp egy nyugati íróval diskurál, nem zavarja, hogy két várákozónak állva kell dedikálnom. Végre kifogy a szóból, és arrébb megy. Leroskadok, várom az olvasóimat. Nyáreleji napos délután. Még nem bódé a bódé hátán, mint manapság, még nem néz ki könyvekkel dekorált szeméttelapnak a Vörösmarty tér, még van levegő – annál is inkább, mert nincs ember a dedikáltatáshoz. A túloldali asztalnál **Eörsi Pista** ül, mellette, egy bódéval arrébb, Mészöly Miklós, nézem a szemem sarkából, hozzájuk se megy oda senki. Néha átszólunk egymásnak, semmitmondó, inkább zavart vakkantások és nevetgélések ezek, mindhárman érezzük a helyzet kínosságát. Én még viszonylag fiatal vagyok, ők már befutott és bejáratott írók. Nekik járna a közönség. Egyre magányos délután. Ez abban az időszakban volt, amikor a könyvárak már felmentek, az emberek fizetése viszont még nem követte az emelkedést (azóta se nagyon érte utól. Az időszak, amikor meg kellett szokni, hogy nem szakadó fülű nejlonszatyrok tömegét cipeltük haza verejtékben ázva egy-egy könyvheti körutunk után, hanem mindössze egy-két könyvre elég a valahonnan lecsípett valamicske pénzecske.

Lassan telt a kimért egy óra. Egyszerre odajön hozzám egy fickó, fölemeli a könyvemet az asztalról. A jeles írók érdeklődve pislognak hol rám, hol egymásra. Add nekem, mondja váratlanul és csendesen a fiatal srác, nincs pénzem, de szeretem a verseidet. Nézem, tanácstalan vagyok. A kiadó képviselője épp nincs közel se távol. Baszod, ha mindenkinek én adom ingyen a könyvet, akkor ez nem vásár, hanem ingyen-könyv-konyha! Nekem el kell számolnom a

könyvekkel a kiadóm felé. Nem mondom el senkinek, mentegetőzik, mondd, hogy elkeveredett – legfeljebb jövőre megadom... becs szó... akkorra biztosan lesz pénzem. Vidd, mondom nem sok meggyőződéssel. Írjál bele, tolja oda elém. Most én pislogok a két híres író felé, akik változatlanul magányosan üldögélnek az asztaluknál. Írok, közben odacsúsztatok egy papírpénzt a fickó kezéhez. Ezt add ide, amikor én visszaadom a könyvet, így olyan az egész, mintha fizetnél is. Így is lesz. Adom a könyvet, nyújtja a pénzt. Van stílusa, ne adj vissza, legyint felém, kösz, haver, fordul és megy tovább. A két élő legenda elismerően bólogat. Egy eladott könyv az utolsó negyedórában, nem semmi. Szerényen mosolygok vissza rájuk, a népszerű és keresett író keresetlen szerénységével...

[...]